

Liên Hoa Mỹ Nhân Kiếp

Contents

Liên Hoa Mỹ Nhân Kiếp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13

Liên Hoa Mỹ Nhân Kiếp

Giới thiệu

Biên tập: CandyTa tên là Liên Tử, “liên” trong “liên hoa”, “tử” trong “liên tử”. Nghe nói ngày ta sinh ra, một hồ hoa sen nở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-hoa-my-nhan-kiep>

1. Chương 1

Ta tên là Liên Tử, “liên” trong “liên hoa”, “tử” trong “liên tử”.[1]

Nghe nói ngày ta sinh ra, một hồ hoa sen đua nở, gió thổi mùi dấm, toàn bộ trấn Thanh Hà đều ngập trong hương thơm lạ lùng. Vì thế, lão đạo sĩ đoán mệnh ở nhà bên bờ sông đứng điên điên khùng khùng xông vào nhà ta, quỳ dúi dúi dưới đầu giường mẹ ta, gào to: Liên hoa tiên tử hàng thế, bản đạo không tiếp đón từ xa, tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần!

Lão vừa nói dứt câu, mùi hương đột nhiên biến mất.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, lão đạo sĩ đứng dậy gãi gãi mũi, nói, khốn thật, tính nhầm rồi.

Quả thực là tính nhầm rồi.

Người có thấy tiên tử nào cả ngày một nhồi sống dờ chết dờ lên núi hái thuốc, chỉ để đưa tiền cho cha già đi đánh bạc chưa? Chắc chưa đâu. Từ lúc còn bé tới giờ, ta đã biết tiên tử chỉ chi đó toàn là chuyện vớ vẩn.

Nguyện vọng lớn nhất của ta, chính là thảo dược của mình có thể bán được giá tốt.

Nhưng mẹ ta luôn nói, tuổi của Liên Tử không còn nhỏ nữa, nên tìm nhà chồng tốt cho nó. Ta cảm thấy đây là một chuyện quan trọng, nhưng mà, vô duyên vô cớ nảy ra một tướng công, trò đùa này không khỏi hơi quá lố.

“Công tử ơi, ta thật sự không phải nương tử của huynh, huynh nhận sai người rồi.”

Đối diện gương mặt có khen là khuynh quốc khuynh thành cũng không phải nói quá, ta chỉ có thể từ tốn giải thích.

Nhưng mà, ánh mắt lạnh lạnh của người đó lại lộ ra ý cười nhạt, hần dịu dàng nói: “Không sao, nếu nàng đã quên, ta có thể đợi cho đến khi nàng nhớ ra.”

Ta nhìn xung quanh, xác định bốn phía trừ ta ra không còn ai khác, bèn tiến lại gần hần hỏi: “Huynh đang nói chuyện với ta hả?”

Hần lộ vẻ mặt bị tổn thương: “Sinh không phải sinh, tử không phải tử, tử tử sinh sinh đều là mộng ảo; thân khóc thân, bạn khóc bạn, thân thân bạn bạn đều có nguyên nhân... Không ngờ mới từ biệt một năm đã là chân trời góc bể, giờ đây khó lòng hồi tưởng lại.”

Ta bị hần nói cho văng đầu, nghi hoặc đúc kết thành một tiếng: “Ồ?”

Hần trầm tĩnh nhìn ta nói: “Hay là, kỳ thật nàng không hề mất trí nhớ, chẳng qua không muốn nhìn thấy ta? Hử?”

Oan uống quá, ta không biết huynh là ai á!

Ta đang định phân trần, hần lại sầm mặt cắt ngang: “Vẻ mặt này của nàng là muốn nói, nàng đã có nam nhân khác sao?”

“Không... không phải...”

Ta liều mạng lắc đầu, nhưng sau đó lập tức hoàn hồn, “Ta muốn nói, huynh quả thực nhận nhầm rồi, ta là Liên Tử, không phải nương tử của huynh, ta chưa từng thành thân, người ở trấn Thanh Hà đều biết, ta...”

Không biết vì sao, chỉ cần ngẩng đầu thấy hần, lời nói đến miệng rồi ta còn có phần không chắc chắn.

Giọng của ta thấp dần, hần hỏi: “Nàng đang sợ ta sao?”

Ta lắc đầu.

“Liên Tử, cùng ta trở về kinh thành đi.” Hần kéo tay ta.

Sự tình này, nếu bị hàng xóm láng giềng thấy được, có lẽ sẽ nhỏ nước miếng dìm chết đuối ta mất. Ta vội vàng đẩy hần ra: “Không thể nào!” Xúc cảm ấm áp trên đầu ngón tay khiến tim ta đập nhanh, ta quay người định chạy, lại thấy hần nở nụ cười trào phúng.

Cặp mắt trong suốt thấy đáy hiện lên ánh nước long lanh, tựa như sao sáng giữa trời đêm, hần nhẹ giọng nói: “Là lỗi của ta, ta sẽ không bắt ép nàng làm bất cứ chuyện gì nữa. Một mình thì một mình vậy, dù sao cả năm nay ta cũng đơn độc du dương trên giang hồ, đã quen rồi...”

Nếu lời nói buồn nôn nổi da gà này do một kẻ đáng vẻ thô tục nói ra, đại khái mọi người sẽ rít lên một tiếng rồi chạy đi, trong lòng còn nhân thể mắng một câu “dê già”, nhưng đối diện với một đại mỹ nhân thần sắc bi thương dịu dàng, người tâm địa cứng rắn đến đâu cũng sẽ cảm thấy không đành lòng.

Ta ngượng ngùng nói: “Huynh có muốn tới nhà ta...” uống cốc trà thuốc không?

Nghe nói đồ uống đó có thể trừ tà, hần như thế này, tám phần bị trúng tà rồi.

Nhưng lời ta còn chưa dứt, hần bỗng nhiên biến mất ngay trước mắt ta.

Ta trợn mắt há mồm, chẳng lẽ đây là khinh công trong truyền thuyết?

Cùng lúc đó, một bóng người màu đen dừng trước mặt ta. Thiếu niên thần thái ngạo mạn, bên hông đeo một thanh trường kiếm, chân mày khóe mắt đều mang theo vẻ khinh miệt ta, trong lúc hốt hoảng ta có cảm giác y và vị công tử đầu óc có vấn đề kia là cùng một loại người.

“Này.” Y gọi ta, “Có thấy một nam nhân cao tương đương ta, vẻ mặt viết chữ “thiếu đôn” đi qua đây không?”

Đó chẳng phải là người sao?

Liếc mắt thấy trường kiếm bên hông y, ta không dám nói ra lời.

Y do dự một chút, lại nói: “Tên kia có lẽ... bộ dạng cũng thu hút người khác, mắt hoa đào, mũi khá cao, mở mồm ra là ăn nói bậy bạ, người có thấy hấn không?”

Ta biết y nói ai, nhưng nhìn tư thế của thiếu niên áo đen, ta cứ có dự cảm không tốt. Ma xui quỷ khiến thế nào, ta lại nói dối: “Không thấy.”

“Thật không?” Y nửa tin nửa ngờ, “Rõ ràng ta thấy hấn đi về phía này, sao lại không gặp chứ?”

Lòng dạ run rẩy, ta đáp: “Biết đâu người nhìn nhầm rồi.”

Y sững sốt, chột nheo mắt nói: “Tốt nhất là ta nhìn nhầm, nếu không... hừ, người liều liều đấy.”

Thiếu niên để lại một câu uy hiếp, truy đuổi theo hướng ngược lại.

Còn ta ôm được liễu đã phơi khô xong vào trong vườn, mở cửa phòng lại bắt gặp một cặp mắt hoa đào mang ý cười nhàn nhạt.

Đầu vầng mắt hoa, ta ngây người hồi lâu mới hỏi: “Chẳng phải huynh đi rồi sao?”

2. Chương 2

“Nếu nàng đuổi ta đi, ta sẽ phải phơi thây bên ngoài. Một đêm vợ chồng trăm đêm ân, nàng đang tâm để ta chết?” Hấn nhìn ta trách cứ.

Không khí gợn gợn mùi máu tươi, ta hỏi: “Huynh bị thương à?”

Thiếu niên áo đen vừa rồi quả nhiên tới bắt hấn. Thấy hấn dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, không đáp lời, ta liền đến trước mặt hấn, đưa cho hấn một lọ thuốc trị thương, “Kẻ mặc áo đen vừa rồi là ai thế?”

“Liên Tử...” Hấn bỗng gọi tên ta.

“Hửm?”

“Nhớ ra ta là ai chưa?”

Ta ngẩng nhìn gương mặt hấn trong chốc lát, tự nhiên có cảm giác miệng khô lưỡi hanh. Cuối cùng, ta thận trọng đáp: “Huynh nên bôi thuốc trước đi.” Mặt hấn còn trắng hơn mặt ta, dụi dụi người ta đưa tay sờ mó.

Hấn cười: “Nàng có thể gọi ta là Mộ Dung Tiểu Thất.”

Trên thực tế, hấn có tên là Mộ Dung Tiểu Thất hay là Mộ Dung Tiểu Bát cũng chẳng liên quan gì tới ta.

Ta không biết hấn, thật đấy.

Nhưng ta không biết nên nói thế nào, chỉ muốn hấn mau chữa khỏi vết thương, đừng chết ở trong phòng ta. Ta thở dài: “Xin huynh đấy, Mộ Dung công tử, bôi thuốc rồi đi đi, đừng phá hoại thanh danh của ta, ta còn chưa lập gia đình đâu...”

Mộ Dung Tiểu Thất nói: “Mặc kệ nàng có nhớ hay không, nàng trước sau vẫn là nương tử của ta, sao lại phải lập gia đình gì nữa?”

Ta chỉ có thể dở khóc dở cười.

Hấn hết lần này tới lần khác khuyên nhủ ta thừa nhận “sự thật”, quả thực chẳng khác nào tẩy não. Nhưng chuyện dối trá không có thật như thế, bảo ta phải thừa nhận thế nào đây? Có thể nào ta cũng không chịu gọi hấn tướng công, hấn suy sụp cúi đầu nói: “Ta biết mà, nàng vẫn còn giận ta, không sao, dù sao ta một mình cô đơn cũng quen rồi...”

Mộ Dung Tiểu Thất mím cặp môi mỏng, giọng nói ghen ngào.

Ta xóc óc, nói bừa: “Huynh nói cái gì thì là cái đấy được chưa!”

Khóe miệng hắn lập tức cong lên, cười nói: “Đằng sau cửa có con gà rừng, phiên nương tử nấu một nồi canh gà cho vi phu.” Ta quay lại, quả nhiên một con chim trĩ đầm đìa máu đang cô quạnh nằm đó.

Chẳng trách trong phòng có mùi máu tươi!

Ta hung tợn trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Thất: “Huynh gạt ta, huynh vốn không hề bị thương.” Còn nói cái gì mà chết ở bên ngoài, thiếu niên áo đen nói đúng, hắn toàn nói năng bậy bạ, buồn cười là ta còn tin tưởng.

Mộ Dung Tiểu Thất không biết từ đâu rút ra một cái quạt, chống lên cầm cười nói: “Bộ dạng tức giận của nương tử thật đáng yêu.

“Lừa người khác vui lắm à?”

Ta không hiểu sao mình lại tức giận như thế, nhưng ta không thể nhịn được. Ta muốn đánh hắn.

Hắn hỏi: “Thế ta bảo ta bị thương lúc nào?”

Ta ghen hòng, nhất thời không thốt lên lời.

Ta hầm một nồi canh gà xong, Mộ Dung Tiểu Thất lại đang nằm ngủ trên giường.

Hắn ngủ say sưa, tựa như một tột cực điểm, lay thế nào cũng không dậy. Ta ngẩn ngơ, chỉ đành mặc kệ hắn.

Không biết bao lâu sau, ta cũng mò lên mép giường ngủ, chắc là ban ngày hái thuốc phải trèo đèo lội suối, rồi cuộc không gượng được nữa. Ban đêm, bên ngoài truyền đến tiếng cha già say rượu kêu ầm ĩ, ta mơ mơ màng màng trở mình, mặc kệ ông ấy.

Ta nghĩ rằng cha sẽ giận dữ, thần kỳ là, cả đêm đều không có động tĩnh gì.

Cho đến tận sáng hôm sau, cha mẹ gọi ta đến phòng khách, bảo là có chuyện muốn nói với ta.

Mộ Dung Tiểu Thất mỉm cười ngồi ở bên uống trà, cha ta khẩn thiết nói: “Liên Tử à, có chuyện cha vẫn gạt con, nếu Tiểu Thất đến đây rồi thì không thể không nói cho rõ.”

Ta nghi hoặc nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Thất, hắn đang cười đầy thích thú.

Cha nói: “Con và Tiểu Thất vốn quen biết, hai năm trước hắn muốn kết thân, ta đồng ý hôn sự của các con xong, con liền cùng hắn đến kinh thành thành thân, nhưng sau đó không biết vì sao, đột nhiên con một mình về nhà, thần trí không tỉnh táo. Ta và mẹ con cho rằng con bị chuyện gì đó kích thích, vừa lúc con lại mất đi đoạn trí nhớ hồi đó, cho nên cha mẹ không dám nhắc tới chuyện của Tiểu Thất, chỉ có thể vờ như không có chuyện gì xảy ra... Bây giờ Tiểu Thất tìm được con rồi, cha mẹ cũng không tiện giấu giếm nữa...”

Mất trí nhớ?

Ta nghệt mặt đứng đó, không thể tin được lời này từ miệng cha ruột ta nói ra. Ta sống ở trấn Thanh Hà suốt mười bảy năm qua, chuyện gì ta cũng nhớ rõ mồn một, làm sao ta có thể mất trí nhớ?

Ta bị điên à?

Không hề, ta rất tỉnh táo.

Đau khổ trao cho mẹ một ánh mắt cầu xin, bà nhìn qua Mộ Dung Tiểu Thất rồi khuyên ta: “Liên Tử, Tiểu Thất đối đãi với con không tệ, gia thế hắn tốt lắm, tính cách cũng tử tế, con đi với hắn đi.”

Ta lạnh buốt sống lưng, run rẩy hỏi: “Hắn cho cha mẹ bao nhiêu tiền?”

Ngay cả lời nói dối để bán con gái này cũng thêu dệt ra được.

Nhưng chẳng ai để ý đến lời ta nói, tất cả mọi người đều bảo, là ta đã quên chuyện không nên quên.

Nếu không phải trên mặt Mộ Dung Tiểu Thất trưng nụ cười trêu chọc, ta suýt nữa tưởng mình rối loạn trí nhớ thật.

Trong lúc chờ đợi, một giọng nói trầm thấp mà dịu dàng vang lên bên tai: “Muốn biết ta cho bọn họ bao nhiêu tiền không?”

3. Chương 3

“Con gái lớn phải gả chồng, ta cũng vì tốt cho con mà thôi.”

Tốt cho ta, hay là tự mình thiếu tiền đánh bạc đây? Ta không muốn hỏi. Ta đem đồng được liệu cuối cùng cầm vào sân phơi nắng, nhìn một loại quả có độc mà ngán người, Mộ Dung Tiểu Thất ở bên cạnh nhàn nhã phe phẩy quạt: “Cùng ta đến kinh thành có gì không tốt, sao lại mặt ủ mày chau như vậy?”

Cây quạt cổ tình lúc ẩn lúc hiện trước mặt khiến ta hoa mắt, ta không chịu nổi, lên tiếng hỏi thẳng: “Trêu đùa người khác vui lắm à?”

Mộ Dung Tiểu Thất nâng mặt ta lên, cẩn thận nhìn ngắm một lát: “Ta sẽ ở đây đợi nàng đồng ý cùng ta đi mới thôi.”

“Nhưng ta không muốn nhìn thấy huynh.” Huynh có thể biến đi không?

Hắn thần nhiên đáp: “Nương tử, nếu nàng thật sự ghét bỏ ta, ta có thể đi.” Câu nói này vô cùng thành khẩn, ta hơi hơi cảm động, nhưng mà, ngay sau đó hắn lại đa cảm nói: “Một người thì một người vậy, dù sao, ta đã quen rồi...”

“Đây là câu thề của miệng của huynh đó à!” Ta phát bực.

Gặp phải người như thế, tính tình có tốt đến đâu chắc cũng phải bùng nổ.

Người nói chuyện nghiêm túc với hắn, mà hắn nói câu nào cũng đùa cợt người, tin hắn mới là ngu!

“Sao lại thế được, câu này ta chỉ nói với mình nương tử.” Mộ Dung Tiểu Thất mỉm cười gỡ chiếc lá rụng xoàng khỏi tóc ta, “Mới chưa đến một năm, nương tử đã quên rồi sao?”

Aaaaaaaaaaaaaa!

Ai muốn chơi trò nương tử tướng công với huynh chứ.

Nếu tiếp tục quanh quẩn bên hắn, ta sẽ điên mất. Ta cá giận: “Huynh đi đi, cha ta cầm của huynh bao nhiêu tiền, ta trả lại cho huynh!”

“Một ngàn năm trăm lượng ngân phiếu, thuận tiện trả giúp gần năm trăm lượng tiền nợ hai năm vừa qua của cha nàng.” Mộ Dung Tiểu Thất khoái trả tính toán, “Nàng có muốn trả không?”

Ta trầm mặc.

Đừng nói bán thuốc, cho dù táng gia bại sản cũng chẳng trả nổi.

Thấy ta không nói gì, Mộ Dung Tiểu Thất cười: “Không trả cũng không sao, ta chỉ thừa tiền.” Nói xong, hắn tới gần ta, nhìn vào mắt ta mê hoặc, “Nếu nàng chịu nghe lời ta, ta có thể cho nàng rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi nàng đếm không xuể.”

Ta cảm giác môi mình nóng nóng, có những đốm lửa nhảy nhót trong đầu, nhất thời lại quên hô hấp.

Hơi thở nóng rực phả vào cổ, hắn thấp giọng nói: “Nàng xem, ta chịu bỏ ngàn vàng mua tiếng cười, mà nàng không chịu chơi một trò chơi nho nhỏ với ta.”

Hương sen tháng tám nhẹ nhàng tỏa khắp trần, ánh tà dương chói lóa chiếu lên mặt ta, ta cảm thấy hơi vắng vất.

Lúc Mộ Dung Tiểu Thất buông ta ra, ta thì thào hỏi: “Ta không cần tiền của huynh, huynh có thể đừng gạt ta nữa không?”

Về mặt hần cứng đờ, hồi lâu sau mới đáp: “Được.”

Cách thực hiện hứa hẹn của Mộ Dung Tiểu Thất chính là biến mất.

Từ sau hôm đó, hần không còn xuất hiện nữa, khiến ta cho rằng tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mộng hoang đường mà thôi. Cho đến ngày thiếu niên áo đen kia mang theo sát khí kè kiếm của y lên cổ ta.

“Nói! Người giấu tên kia ở đâu?”

Cổ bị rạch một vết, chất lỏng ấm áp chảy ra, ta đau ứa nước mắt: “Người hỏi Mộ Dung Tiểu Thất à... Hần đi rồi...” Nhưng y không hề tin ta.

Giọng nói thiếu niên lạnh lùng: “Mộ Dung Tiểu Thất? Hần nói với người, hần là Mộ Dung Tiểu Thất?”

Ta gật đầu.

Y không kìm được cười khẩy một tiếng: “Đúng vậy, người giang hồ gọi hần là Mộ Dung Tiểu Thất, người có biết hần là ai không?”

Ta khó khăn lắc đầu.

“Thế cô có biết ta là ai không?”

Ta vẫn lắc đầu.

Y giờ ngọc bài giắt ở thắt lưng lên cho ta xem, “Ngự tiền thị vệ Tô Tử Thanh, phụng chỉ tróc nã giang dương đại đạo, hái hoa tặc được triều đình treo giải thưởng trăm lượng hoàng kim – Mộ Dung Tiểu Thất!”

Giang dương đại đạo... Hái hoa tặc...

Ta kinh ngạc nhìn Tô Tử Thanh, một tiếng cũng không nói nên lời.

Vết máu đỏ tươi chảy đầm vật áo, không phải của ta, là của y. Tới tận bây giờ ta cũng chưa từng thấy nhiều máu như vậy, giống như chảy hoài chẳng hết. Đợi mãi, cuối cùng kiếm trong tay y cũng hạ xuống, thân thể gục trên người ta.

Y đánh một trận với Mộ Dung Tiểu Thất à?

Ta âm thầm kinh hãi, người này bị thương nặng như vậy còn tỏ ra không có gì chạy tới đây uy hiếp ta, muốn ta giao người, không sợ chính mình sẽ chết à?

“Người và Mộ Dung Tiểu Thất thân thiết thật đó.” Ta cảm khái.

Tô Tử Thanh run rẩy khắc ra một ngụm máu, hôn mê.

Người nói xem, rốt cuộc ta nên vứt xác y ngoài đồng, hay là lột quần áo y... để bôi thuốc?

4. Chương 4

Mộ Dung Tiểu Thất đã trở lại.

Hần thay một bộ quần áo sạch sẽ, dựa trên cây hòe nhìn ta già thuốc, yên lặng nền nếp như biến thành người khác. Thật ra, khi hần không nói lời nào, dáng vẻ u buồn trông không giống người xấu.

Nhưng Tô Tử Thanh bảo hần là đạo tặc giết người không thấy máu, hần giết chết mười một thị vệ đại nội, chỉ vì trộm một chiếc quạt do tiên hoàng lưu lại.

Lén lút ngó cây quạt trong tay Mộ Dung Tiểu Thất vài lần, cuối cùng hần không nhin được, nở nụ cười: “Nàng nhìn ta ta cũng sẽ không ăn nằng.”

Ta tỏ vẻ trấn định hỏi hần: “Mấy hôm vừa rồi huynh đi đâu?”

Hắn nghiêng đầu nhìn ta: “Nàng quan tâm tới ta ư?”

Ta hừ một tiếng, không nói nữa.

Ý cười lóe qua mắt Mộ Dung Tiểu Thất, hắn thở dài: “Liên Tử ơi Liên Tử, ta bảo nàng cùng ta trở về kinh thành, nàng không muốn, sau lưng ta lại thông đồng với Tô Tử Thanh, ta biết nói gì với nàng đây?”

“Ta đâu có...”

“Còn không có? Y ngủ trong phòng nàng ba ngày, nàng thật sự cho rằng ta không biết gì cả sao?”

“Không phải...”

“Nói đi, có phải các người đã làm chuyện có lỗi với ta không?”

“Không phải như huynh nghĩ đâu...”

Ồ, này, kỳ lạ, ta với Tô Tử Thanh thế nào thì có liên quan gì tới hắn! Mộ Dung Tiểu Thất, huynh tưởng ta là nường tử người thật à! Tô Tử Thanh có là gian phu của ta, huynh cũng chẳng phải chính thất nhé!

Có lẽ sắc mặt của ta quá ngô nghĩnh, Mộ Dung Tiểu Thất quay mặt đi bật cười hai tiếng.

Ta cuồn cuộn tức giận: “Tên dâm tặc này!”

Hắn lạnh lẽo cầm bàn tay đang định đập cho hắn hai cái tát của ta, “Tên Tô Tử Thanh kia nói gì với nàng đó?”

“Nói huynh là dâm tặc chuyên môn đi lừa gạt khuê nữ mới lớn!”

“Không phải ta, là y thì có.”

“Phì...”

Tưởng tượng gương mặt lạnh như băng của Tô Tử Thanh kia dán lên hai chữ “dâm tặc”, ta liền phụt cười. Y như vậy, cho dù tìm chết cũng không muốn làm bạn với Mộ Dung Tiểu Thất nhỉ.

Từ sau ngày trở về, Mộ Dung Tiểu Thất luôn có bộ dáng ngổn ngang tâm sự, tám phần là lo lắng Tô Tử Thanh tới bắt.

Ta hỏi hắn, hắn lại không đứng đắn đáp: “Nếu tên cầu nam nhân kia dám đến, tất nhiên ta sẽ một kiếm giết y.”

“Kiếm?”

Mộ Dung Tiểu Thất nở nụ cười, hắn giơ chiếc quạt lờ lợc kia ra: “Đây là kiếm của ta.”

Đây là chiếc quạt tẩm hương từng cướp đi tính mạng mười một người. Ngoại trừ vẻ ngoài hoa lệ, nhìn không ra điểm gì đặc biệt, một cây quạt như vậy lại phải đánh đổi bằng máu của nhiều người như vậy. Có lẽ, trong đó còn có máu của Mộ Dung Tiểu Thất.

Tim của ta đập rất nhanh, sợ hắn lập tức ra tay giết ta, nhưng lại kìm lòng không dậu muốn tận tay kiểm tra cây quạt kia.

Ngón tay mảnh mai của Mộ Dung Tiểu Thất khẽ búng xuống cánh quạt, tay ta tê rần, quạt tẩm hương một lần nữa về trong tay hắn. Hắn thu hồi cây quạt, mở tay ta ra, nhẹ nhàng vẽ vòng vòng trên đó: “Tay của nữ hài tử dùng để đánh đàn thêu hoa, không nên chạm vào những thứ dính máu.”

Ta suy nghĩ, đứng dậy nói: “Vậy từ hôm nay trở đi, muốn ăn món mặn thì huynh đến tửu lâu đi.”

“...”

[1] Liên hoa là hoa sen, liên tử là hạt sen.

5. Chương 5

Ngày mười lăm hàng tháng, mặt trăng luôn tròn vành vạnh, đặc biệt thích hợp cho chuyện hoa tiền nguyệt hạ.[1]

Cha ta theo lẽ thường đến đồ phường, mẹ ta theo lẽ thường ru rú trong nhà thêu thùa, Mộ Dung Tiểu Thất không biết vật được từ đâu hai cái lá cây, đặt lên miệng thổi. Âm thanh thăm thiết rung động tâm thần, một con chim không chịu nổi sự quấy nhiễu này, té từ trên cây xuống, ta hét lên một tiếng, bát canh trong tay sóng sánh đổ hết xuống đất: “Xin huynh đó, đừng thổi nữa!”

Hóa ra thật sự không ai toàn vẹn cả, Mộ Dung Tiểu Thất có gương mặt được hời, khả năng thổi lá cây lại quá khó nghe, chẳng bằng đứa trẻ bảy tuổi.

Hắn mỉm cười: “Khúc này ở chỗ ta tên là khúc biệt ly...”

“Thật không?” Ta không nghe ra.

Không để ý đến sự châm chọc của ta, Mộ Dung Tiểu Thất nhìn ánh trăng trên cao đến xuất thần: “Nhanh như thế đã đến mười lăm rồi à, nương tử, một tháng rồi, nàng suy nghĩ xong chưa?”

“Canh đổ hết rồi, ta đi lấy bát mới.”

Người được nuông chiều từ bé không chịu nổi thuốc đắng, nhưng nếu ngay cả tâm sen trong hạt sen mà cũng chê, không khỏi hơi quá phận.

Mộ Dung Tiểu Thất uống một ngụm canh hạt sen nắm tuyết, cau mày: “Đắng.”

Ta nhìn hắn uống hết, thản nhiên nói: “Hạt sen vốn đắng.”

Hắn lại cười hạ lưu: “Hạt sen ta ném qua lại ngọt.”[2]

Kỳ lạ, đối mặt với lời chòng ghẹo trắng trợn như vậy, ta không hề tức giận. Ánh mắt sáng sủa dừng trên người ta, ta yên lặng cúi đầu, thấp đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Tiểu Thất nói: “Cho dù thế nào, một tháng này cũng cảm ơn nàng.”

Ta ngược mắt nhìn hắn, hắn tiếp tục: “Ở một chỗ lâu quá nên muốn tìm thứ gì đó vui vẻ giải sầu... Nàng đã không muốn làm nương tử của ta, vậy thì thôi, Mộ Dung Tiểu Thất ta chưa từng ép buộc. Ngày mai ta sẽ một mình rời đi.”

Ta cho rằng hắn lại bắt đầu niệm câu thiền cửa miệng.

Nhưng không phải, hắn không có nửa phần đùa giỡn.

Không hiểu sao, trong lòng quặn đau, chẳng biết dừng khi từ đâu tới, ta mở miệng chất vấn: “Không phải huynh nói sẽ chờ, chờ đến khi ta nguyện ý mới thôi sao?”

Mộ Dung Tiểu Thất ngậy người một chút, kinh ngạc hỏi: “Nàng tin à?”

Thật ra vừa nói xong ta đã hối hận, hắn là giang dương đại đạo, hái hoa tặc, đương nhiên không đáng tin, huống chi câu nói đó của hắn cũng chỉ để trêu chọc.

Tô Tử Thanh bảo, lời lẽ lừa gạt cô nương hắn đã nói không biết bao lần, căn bản sẽ không thành tâm, nữ nhân tin lời hắn chính là ngu ngốc.

Biết rõ không thể tin, nhưng thâm tâm ta vẫn hơi đau xót.

Mộ Dung Tiểu Thất nói: “Liên Tử đừng ngốc nữa, nàng nên biết, ngay từ đầu ta đã đùa giỡn nàng, ta dùng hai ngàn lượng bạc mua chuộc cha mẹ nàng giúp ta đóng kịch, chỉ vì muốn ở đây chơi lâu một chút. Nàng không phải nương tử của ta, ta cũng không phải tướng công của nàng, ta cần gì phải ở đây chờ đến khi nàng nguyện ý đi cùng ta chứ?”

Quả là không có.

Ta cần môi không cho nước mắt rơi xuống, nhưng chung quy không nhịn được.

Đúng là vô dụng, một tên cường đạo giết người không chớp mắt, một tên hái hoa tặc lừa chết người không đền mạng, một tên xấu xa như vậy, chỉ đơn giản nói mấy câu đã có thể khiến ta rơi lệ.

Phải biết rằng, năm mười ba tuổi ta ngã từ trên vách núi xuống, xương cốt trên người gãy mấy cái, ta cũng chỉ ôm giỏ thuốc ngất đi, lúc tỉnh lại cả người quần đầy băng vải, một giọt nước mắt cũng không rơi.

Trong lúc thất thần, có người đỡ lấy ta.

Tô Tử Thanh cầm tay ta, lạnh lùng nói với Mộ Dung Tiểu Thất: “Người quả nhiên là tên khốn nạn.”

Mộ Dung Tiểu Thất thoáng biến sắc, rồi nhanh chóng khôi phục lại nụ cười: “Bình thường thôi, ta có khốn nạn hơn cũng chẳng bằng người. Ai mới là tên khốn nạn chân chính, trong lòng người tự rõ.”

Tô Tử Thanh nói: “Nếu không có ta, ai có thể bắt được cái tên giảo hoạt thành tính như người?”

Mộ Dung Tiểu Thất không sùng: “Người tìm được ta, nhưng chưa chắc đã bắt được ta.”

Tô Tử Thanh nói: “Người tử vận nội lực xem.”

Lần này sắc mặt Mộ Dung Tiểu Thất biến đổi triệt để, hẳn khó tin nhìn bát canh hạt sen nắm tuyết đã cạn đáy kia: “Liên Tử, nài hạ độc vào canh cho ta uống?”

“Không phải độc, là hóa công tán...” Giọng của ta thấp đến khó nghe.

Hàng ngày tiếp xúc với dược liệu, chung quy có thể tìm được vị thuốc dùng để tiêu trừ khí lực trên người, mà vị thuốc đó, trong ngọt mang theo vị đắng, tựa như hạt sen không có tâm.

Ta không biết Mộ Dung Tiểu Thất rơi vào tay Tô Tử Thanh sẽ có kết cục gì, Tô Tử Thanh nói, hẳn là đạo tặc chết chưa hết tội, nếu không quy án sẽ hại thêm nhiều người. Nhưng trong lòng ta không có nhiều chính nghĩa như vậy, sống chết của kẻ khác liên quan gì đến ta? Ta chỉ thích Mộ Dung Tiểu Thất mà thôi. Nhưng ngay từ đầu ta đã biết, trong mắt hắn ta chỉ là đồ chơi tiêu khiển, một ngày nào đó hắn sẽ rời đi, đi gây họa cho nữ nhân khác, mà trên đời luôn luôn có nữ nhân ngốc nghếch như ta, cam tâm tình nguyện để hắn đùa giỡn. Nếu phải như vậy, ta thà rằng hắn chết.

Nếu không thể hoàn toàn thuộc về ta, vậy thì chết đi.

Nghĩ đến đây, ta nhin không được nhovn miệng cười.

Có lẽ bị nụ cười biến thái của ta hù dọa, Mộ Dung Tiểu Thất trầm mặc một lúc lâu, sau đó lạnh lùng nói: “Họ Tô kia, người cho rằng như vậy ta sẽ ngoan ngoãn đi cùng người sao? Chỉ cần ta muốn, ta có một trăm cơ hội để trốn thoát.”

“Cho nên tốt nhất bây giờ người hãy giao vật kia ra đây, nếu không, ta sẽ giết nài!”

Tô Tử Thanh một tay giữ cổ tay ta, một tay bóp cổ ta, y khẽ nhấn lực, ta liền nghe thấy tiếng xương cốt.

Đau đớn kịch liệt truyền khắp tứ chi, ta cuống cuống giãy giụa: “Buông ta ra!”

Tô Tử Thanh lặp lại: “Nếu không muốn nài chết, đưa thứ kia ra đây, đi cùng ta!”

Y bị điên à!

Ta hạ dược Mộ Dung Tiểu Thất, hẳn hận ta còn chưa đủ, sao có thể quan tâm đến sự uy hiếp này?!

Hơn nữa, Mộ Dung Tiểu Thất là đạo tặc, y là ngự tiền thị vệ, sao y có thể dùng mạng người để uy hiếp kẻ khác?

Đau đớn rất rõ rệt, nước mắt khiến tầm mắt ta mơ hồ, ta không thấy được vẻ mặt của Mộ Dung Tiểu Thất, hắn hỏi: “Nếu ta không đi với người, người sẽ giết nài sao?”

Tô Tử Thanh nói: “Nhất định ta sẽ giết nài!”

Hình như hắn suy nghĩ rất lâu, mới nghi hoặc hỏi: “Nài chết... thì liên quan gì đến ta?”

Đúng thế, ta chết có liên quan gì đến hắn chứ. Đạo lý rõ ràng như vậy, thế mà nước mắt của ta lại càng chảy tợn. Mộ Dung Tiểu Thất nói: “Nài không phải nương tử của ta, cũng chẳng phải tình nhân của ta,

chẳng qua nàng chỉ là một nữ nhân ngọc vừa ngơ ngác vừa hư hỏng vừa xấu xí, nàng chết đi ta nên cao hứng mới phải. Ta vốn phải rời khỏi đây, cảm ơn Tiểu Tô người giúp ta giải quyết phiền toái này. Người giết nàng đi, bằng thủ pháp của người, hơi vận lực một chút là cổ của nàng sẽ gãy, tiếng cổ gãy ấy à, nghe rất chi là lạnh lốt êm tai...”

Tay Tô Tử Thanh đang run.

Trước khi ta ngắt xỉu, Mộ Dung Tiểu Thất lại nói một câu: “Dù sao, nàng là nữ nhân của người, không phải của ta.”

6. Chương 6

Ta vẫn cho rằng, trên đời này, người tốt là người tốt, người xấu là người xấu.

Tô Tử Thanh giúp dân trừ hại, nhất định y là người tốt.

Nhưng ta sai rồi.

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, chỉ có mẹ ta canh giữ bên giường. Bà xoa lên thái dương của ta, nức nở, ta biết, chỗ đó có một vết sẹo mờ, là vết thương khi ta ngã xuống từ vách núi.

Đầu của ta âm ỉ đau, còn mẹ ta ngồi bên cạnh kể chuyện năm năm trước.

Lời nói của Mộ Dung Tiểu Thất có một nửa là thật, sau khi đầu ta bị thương quả thực có quên đi một chuyện, hoặc là nói, một người. Chẳng qua người này không phải Mộ Dung Tiểu Thất, mà là Tô Tử Thanh.

Vào năm ta mười ba tuổi, Tô Tử Thanh rời khỏi trấn Thanh Hà, khi đó ta chưa hiểu chuyện, không biết vì sao mẹ ta lại gửi gắm ta cho y, càng không biết cái gì là sinh ly tử biệt, chỉ là thấy người bạn chơi cùng từ nhỏ nói đi là đi, trong lòng khó chịu khôn kể.

Ta đuổi theo y hơn mười dặm đường, y cũng không quay đầu lại, một mực đi về phương Bắc.

Cho đến khi ta trượt chân một bước, ngã xuống từ vách núi. Mẹ ta nói, vì thế ta quên mất Tô Tử Thanh, hơn nữa, ta cố chấp cho rằng vì ta hái thuốc nên mới ngã bị thương khắp mình mẩy.

Bây giờ Tô Tử Thanh đã trở lại, nhưng ta vẫn không khôi phục được phần trí nhớ liên quan đến y, thậm chí ta còn hoài nghi không biết có phải mẹ lừa ta hay không.

Nếu quả thực y quen biết ta từ bé, vì sao lại muốn lấy mạng ta chứ.

Có phải Mộ Dung Tiểu Thất lại dùng tiền mua chuộc mẹ ta, bảo mẹ bịa ra một câu chuyện thanh mai trúc mã không?

Nhưng mà, vì sao hắn muốn làm thế? Bởi vì ta dễ ăn quả lừa à? Hay đây là trả thù cho chuyện ta hạ được hắn?

Rất nhiều nghi vấn quanh quẩn trong đầu, càng nghĩ, ta càng cảm thấy lạnh.

“Con người sẽ thay đổi, Liên Tử, Tô Tử Thanh không phải người tốt, con tuyệt đối đừng dính líu với y nữa...”
Mẹ thao thao bất tuyệt, còn ta chỉ thất thần nhìn về phía trước, vết thương trên cổ lắm lắm đau, cho đến khi bà nói, “Ngoan ngoãn đi theo Tiểu Thất, đừng tùy hứng.”

“Tiểu Thất gì ạ?”

Đợi đến khi ta hoàn hồn, mẹ đã đi ra ngoài, Mộ Dung Tiểu Thất cầm bát thuốc đứng ngoài cửa.

Tịch dương lúc chạng vạng chiếu lên nửa khuôn mặt hắn, chân mày khóe mắt đều nhuộm màu vàng óng ánh, vô cùng xinh đẹp. Ta yên lặng thưởng thức một lát, nhẹ giọng hỏi: “Không phải huynh đi rồi sao?”
Lần nào cũng nghĩ rằng hắn muốn đi, nhưng lần nào hắn cũng không đi.

“Mộ Dung Tiểu Thất và Tô Tử Thanh đi rồi, ta không đi.” Hắn cười, dứt thuốc cho ta.

“Huynh không phải Mộ Dung Tiểu Thất?” Chẳng có lẽ huynh là yêu quái?

“Không phải.”

“Vậy huynh là ai?”

“Từ khi ta mất đi cây quạt kia, ta không còn là Mộ Dung Tiểu Thất nữa.” Hắn nói thành khẩn, “Quạt tẩm hương là tín vật tiên hoàng lưu lại, bên trên viết di chiếu sắc lập thái tử, ai có được cây quạt người đó là thiên tử chân chính. Đương kim thánh thượng danh bất chính ngôn bất thuận, phái Tô Tử Thanh tới đòi ta quạt tẩm hương, y đuổi theo ta một đường, cuối cùng đắc thủ ở trấn Thanh Hà.”

Nếu không phải vì ta, Tô Tử Thanh sẽ không đắc thủ.

Ta áy náy cúi đầu, không dám nhìn mặt hắn, “Huynh dùng cây quạt kia đổi lấy tính mạng của ta ư?”

“Không thể thì sao? Chẳng lẽ nàng còn sống chắc?”

Giọng của ta càng thấp, “Vì sao?”

Bàn tay ấm áp nâng cằm ta lên, hắn nhìn thẳng vào mắt ta, “Tất nhiên là không muốn nàng chết. Tuy nàng vừa ngốc nghếch vừa xấu xí, nhưng rốt cuộc ta vẫn không nỡ buông tay.”

Mắt thấy hắn ngày càng gần, sắp hôn lên môi ta, ta không nhịn được hỏi: “Nhưng chẳng phải huynh là giang dương đại đạo ư? Huynh giao cây quạt cho Tô Tử Thanh rồi, chẳng lẽ y bỏ qua cho huynh? Mười một mạng người trong hoàng cung thì sao, huynh không cần quay về báo cáo nhiệm vụ à?”

Mộ Dung Tiểu Thất giật mình, hắn ngạc nhiên hỏi: “Giang dương đại đạo gì cơ?”

Ta cũng sửng sốt: “Đạo tặc ấy, huynh trộm cây quạt của hoàng đế, không phải sao?”

“Tô Tử Thanh nói với nàng... ta là đạo tặc? Cho nên nàng mới hạ được hại ta?” Về mặt Mộ Dung Tiểu Thất chẳng khác gì gặp quỷ, thấy ta ngỡ ngàng, hắn cười khổ nói: “Không ngờ Tô Tử Thanh muốn dụ nàng hạ được, ngay cả lời nói dối này cũng bịa ra được.”

Lòng của ta lạnh buốt.

Nói dối nói dối, lại là nói dối.

Ai cũng nói dối, ai cũng lừa ta, giống như từ nhỏ ta đã đáng bị lừa. Thật thật giả giả, giả giả thật thật, ngay cả trí nhớ của mình ta còn không tin được, rốt cuộc ta nên tin ai?

Cái gì mới là chân tướng?

Ta không biết.

Tô Tử Thanh từ một người xa lạ trở thành người bạn từ nhỏ đã vứt bỏ ta vào kinh thành, Mộ Dung Tiểu Thất từ giang dương đại đạo biến thành Thất vương gia huynh đệ của hoàng thượng, nhiều chuyện tình linh biến hóa thế này, ta không có cách nào tiếp nhận, mà ta cũng không xác định, ngay sau đó liệu có người nào nhảy ra nói, ta lại bị bọn họ lừa nữa không. Ta thì thảo tự nhủ: “Rốt cuộc còn gì có thể tin tưởng...”

“Về sau ta sẽ không lừa nàng nữa.” Giọng nói của Mộ Dung Tiểu Thất rất dịu dàng, như một thứ độc được ngọt ngào.

Ta không đẩy hắn ra, mà hung hăng cắn một miếng trên vai hắn, cắn đến khi mùi tanh gợn lên trong miệng.

Mộ Dung Tiểu Thất khẽ thở dài một hơi, vuốt ve hai má của ta nói: “Liên Tử, hãy nghe ta kể một câu chuyện xưa.”

7. Chương 7

Tiên hoàng chết đột ngột, trước khi lâm chung đưa một cây quạt cho Mộ Dung Tiểu Thất.

Kẻ có rắp tâm gièm pha, di chiếu sắc phong thái tử do hoàng hậu làm giả, di chiếu thật viết trên cây quạt kia, người có quạt tẩm hương mới là chủ nhân chân chính của hoàng cung. Vì thế, đương kim hoàng thượng vẫn coi Tiểu Thất là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt.

Mà hoàng thất cũng quy củ, vì phòng ngừa huynh đệ bất hòa, mưu triều oán vị, võ học để vương chính tông chỉ truyền cho thái tử, các nam tử khác trong hoàng tộc không có tư cách học võ công.

Mộ Dung Tiểu Thất lại không biết sống chết đề nghị với hoàng đế, hắn muốn học võ.

“Nàng biết không, Liên Tử, vì thân võ công này, ta phải trả cái giá đau đớn.” Mộ Dung Tiểu Thất nói, “Hoàng huynh bảo, nếu ta chịu ăn một loại độc được chỉ có thể sống đến năm hai mươi tuổi, hắn sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của ta.”

Ta khẽ run rẩy: “Huynh đồng ý?”

“Đúng thế, ta đồng ý.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta cảm thấy một ngày nào đó ta sẽ gặp được một nữ nhân vừa ngốc vừa xấu, nếu ta không có võ công, lấy gì mà bảo vệ nàng?” Hắn nói chân thành tha thiết dị thường, ta suýt nữa cảm động rưng rưng, ai ngờ ta còn chưa suy ngẫm tường tận sự vô lý của câu chuyện, hắn đã cười xấu xa nói: “Qua mùa hè này là ta hai mươi tuổi, có phải nàng nên chọn một ngày viên phòng với ta không? Nhỡ đâu ta chết thật, chẳng phải nàng hối hận muôn phần, không còn cơ hội sao?”

Ta hiểu ra, hắn lại trêu chọc ta!

Cái gì mà quạt tẩm hương, cái gì mà không thể học võ, cái gì mà sắp chết, chẳng qua là thủ đoạn giành lấy sự thương cảm của ta, hắn chỉ cần nói vài câu là có thể chi phối cảm xúc ta rồi.

Trong lòng dâng lên một cơn phẫn nộ vô danh, hắn lại không phát hiện ra, tiếp tục trêu đùa: “Đêm xuân rất ngắn, nếu nàng muốn, nhất định phải nắm lấy cơ hội đấy, nhỡ ta chết rồi...”

Không nhịn được nữa, ta đuổi hắn ra ngoài.

Bên ngoài cửa, Mộ Dung Tiểu Thất vẫn nghiêm trang hỏi: “Liên Tử, nếu một ngày ta chết đi, nàng có đau lòng vì ta không?”

“Huynh mau mau đi chết đi! Ta vốn không hề thích huynh!”

Đáp lại hắn, là tiếng hô tức tối của ta.

Ta vốn không hề thích huynh.

Ta không thể tưởng tượng nổi, đó là câu nói cuối cùng của ta với Mộ Dung Tiểu Thất. Ta gào thét xong, bên ngoài lặng không tiếng động, ta chạy ra cũng không thấy bóng dáng hắn. Mộ Dung Tiểu Thất cứ như vậy biến mất khỏi trần Thanh Hà.

Cho đến một ngày, người trên trần tập trung trước một tờ bố cáo, đồn dập bàn luận: “Hoàng đế đi tuần phía Nam này, nghe nói là ra cung giải sầu, Thất vương gia tháng trước đột tử, trong cung có nhiều lời dị nghị...”

Ta loạng choạng lùi về sau, không muốn nghe thêm bất cứ điều gì bất lợi về Mộ Dung Tiểu Thất nữa.

Lúc khuya xuống, ta ngã trên người một người khác.

Là Tô Tử Thanh.

Tô Tử Thanh nói cho ta biết, Mộ Dung Tiểu Thất đã chết rồi.

“Uống thuốc độc hoàng thượng ban cho, không thể nào sống quá hai trăm tuổi. Ta chưa từng gặp kẻ nào kỳ quái như hần, chỉ vì vô công mà ngay cả mạng cũng từ bỏ.” Tô Tử Thanh nói, “Về sau ta mới biết, hần làm vậy vì muốn bảo vệ một người. Hần nói lần đầu tiên thấy người, người đang đeo một giỏ thuốc chạy theo ta, chấp nhất đuổi cả một đường dài, bị ngã người đầy bùn đất vẫn đứng lên chạy tiếp, hần tận mắt chứng kiến người rơi xuống núi, muốn ra tay cứu người nhưng lại không có võ công, chậm một bước, chỉ có thể tro mắt nhìn người biến mất trước mắt hần...”

Hóa ra, hồi đó Mộ Dung Tiểu Thất đã cứu mạng ta.

Buồn cười là ta chẳng nhớ được gì cả.

Tô Tử Thanh thương hại nhìn ta: “Hần dùng cây quạt đổi lấy mạng người, tương đương với việc vứt bỏ cơ hội cuối cùng đổi lấy giải dược của hoàng thượng. Ta không lập tức bắt hần về kinh, vì ta biết hần không thể sống lâu nữa, không ngờ người không cho hần cơ hội nào cả.”

“Ta không cố ý...” Ta biện minh, lại như lần bắt độc thoại.

Tô Tử Thanh nở nụ cười: “Ta không trách người, ta đến chỉ vì muốn đưa cho người một thứ.” Cây quạt mang theo hương khí nhàn nhạt đặt xuống tay ta, y nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng nói, sự tình đã sáng tỏ, cây quạt này chỉ là di vật của mẫu phi Thất vương gia thôi, không có bí mật to lớn gì, nó vốn thuộc về Tiểu Thất, bây giờ Tiểu Thất mất rồi, ngài bảo ta giao cho người.”

Cầm cây quạt từng ở bên Mộ Dung Tiểu Thất không rời, ta tưởng rằng mình sẽ khóc, nhưng ta chỉ im lặng nhìn Tô Tử Thanh rời đi.

8. Chương 8

Xuân qua hạ đến, hoa sen ở trấn Thanh Hà lại nở.

Cha ta mắc nợ lớn, cuối cùng giữa tiếng khóc bi thương của mẹ ta, bán ta cho một lão già gần năm mươi tuổi ở trấn bên cạnh. Ông cười nói Hạ lão gia tiền tài bạc triệu, tới đó chỉ có hưởng phúc, tất cả vì tốt cho ta thôi.

Đầu ngón tay của ta lướt trên nan quạt lạnh lẽo, nhìn thoáng qua đám người đòi nợ hung hãn ngoài cửa, chỉ có thể gật đầu.

Liên Tử Liên Tử, Liên Tử cả đời không có hạnh phúc, vĩnh viễn cũng không thể là tiên tử trên trời. Đạo sĩ nói tính sai rồi vậy chính là tính sai rồi, ta nghĩ, một kẻ như ta, bởi vì từng chịu thương tổn nên không dám tin tưởng người khác nữa, có lẽ chỉ xứng gả cho một lão già về ngoài thô tục mà thôi.

Mười lăm tháng tám, gió thu lành lạnh.

Cửa sổ dán chữ “Hỉ” đỏ chói, tiếng pháo nổ nhiệt vang lên, bên ngoài có người kêu: “Giờ lành đến!”

Ta đứng dậy định đi, chợt nghe thấy có người xông vào phần nộ gào: “Nương tử, mới một năm mà thôi, nàng lại bỏ vì phu gả cho lão già tên Hạ Hành Chi kia sao!”

Khăn đỏ trên đầu được người khác vén lên, ta ngẩng đầu nhìn thấy cặp mắt hoa đào quen thuộc.

Mộ Dung Tiểu Thất vô cùng đau đớn hỏi: “Nương tử, nàng không nhớ ra ta là ai à?”

“Huynh là tướng công của ta chứ ai.” Xung quanh bao nhiêu người, ta không cần biết, lập tức bỏ nhào vào người hần, nước mắt nước mũi quệt tèm lem trên vạt áo hần.

Ta không hỏi hần vì sao còn sống.

Khoảnh khắc đó, ta cảm thấy cho dù hần có lừa ta thêm một lần nữa, cũng chẳng quan trọng đến thế.

– Hoàn –

[1] Chỉ chuyện nam nữ hò hẹn.

[2] Hạt sen là “Liên Tử”, Mộ Dung đang trêu bạn Liên Tử là bạn ấy ngọt.:3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-hoa-my-nhan-kiep>